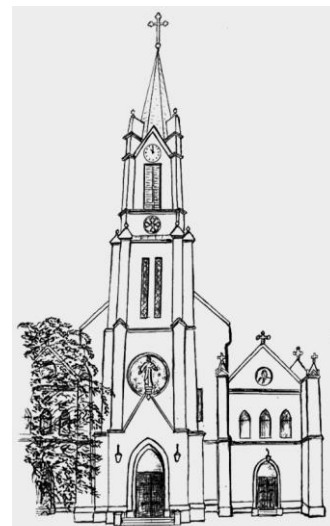

Főplébániai Hírlevél

Az Újpesti Egek Királynéja Főplébánia lapja
2012. június 10.
Úrnapja - és a nyári szám

Nyári útravaló

Az Eukarisztia útra kel. A Szentostyát, az Eukarisztiát Úrnapján kivisszük a négy oltár, a négy égtáj felé, megmutatni lelki kincsünket, lelki táplálékunkat a világnak. A templom körüli út után az eukarisztia visszatér a templomba a szokásos és méltó helyére, azonban szívünkben ott kell vándoroljon megszentelve ezt a földi világot. Amikor súlyos beteghez papot hívnak, elvisszük neki a Szentostyát, Jézus testét. Ha a beteg tud, akkor meggyón, megkapja a betegek kenetét, betegek szentségét, majd megáldozik. Az élet utolsó szentáldozást úgy hívjuk: szent útravaló. Szent útravaló lelki táplálék az örök haza felé vezető úton.

A nyár folyamán sokan hosszabb-rövidebb útra indulunk. Van, aki kiköltözik a telekre, van, aki eljut nyaralni is. Sok gyerek nagyszülőknél tölti a nyarat, és táborokban. Vajon a testi felüdülés, a testi táplálékok, az élmények kutatása mellett miként gondoskodunk a lelki útravalóról, lelkünk táplálékáról? Lesz időnk eljutni a Ferenciek terére valamelyik katolikus könyvesboltba, beszerezni egy jó lelki olvasmányt, melyet magunkkal viszünk? Tudjuk-e hol lehet megkeresni a vidéki, távolabbi templomok aktuális miserendjét? (Ha van internet hozzáférése, egyszerűen megtalálhatod: <http://www.miserend.hu/>) Természetesen a külföldi miserendek megtalálásában is tudok segíteni, és ötleteket is adni, hol, mely módon lehet és érdekesebb szentmisébe bekapcsolódni.

Számomra fontos, hogy az Úrtól lelki táplálékot, lelki útravalót kapjunk a

mindennapjaimhoz. Megtalálnom a megfelelő időt, és helyet az imádságra és a szentmisére – bármennyire szoros is az időbeosztásom. Fontosak számomra az imádság, a lelki olvasmányok csendes percei? Bármennyire zajos is körülöttem a világ, jó dolog csendest tartani. Ha ez mégsem megy, ha nincs rá igényem, akkor pedig sürgősen tartsak önvizsgálatot: nem engedtem valami mást – embert, tárgyat, kívánságot – az első helyre? Nem szorítottam az Istennel való kapcsolatomat háttérbe? Nem lehetséges, hogy ismét előbújt bűnös természetem, s a bennem lévő rosszal kell újra megküzdene

Útravaló gondolat Hamvas Bélától

A boldogságot csak az bírja el, aki elosztja.
A fény csak abban válik áldássá, aki másnak is ad belőle, mert amikor bennünket elküldtek, az útrabocsájtó hatalom így szólt:
Rád bízok minden embert külön, kivétel nélkül mindenkit, segíts, adj enni, adj ruhát, mindenkire vigyázz úgy, mint magadra, és ne hagyd sötétségben elmerülni.
Amit szerzel, amit elérsz, amit tudsz, amit átélsz, osszad meg.

Az egész világ a tiéd. Szabad vagy a kövektől az éterig. Ismerd meg, hódítsd meg, senki se tiltja, de jaj neked, ha magadnak tartod.

Elbocsátlak téged is, mint mindenkit:
Felelős vagy minden emberért aki veled él, s el kell számolnod minden fillérrel, amit magadra költesz, minden örömmel, amit magadba zártál, és minden boldog pillanattal, amit magadnak tartottál meg.
Most eredj és élj, mert a világ a tiéd.

ZARÁNDOKLAT, TÚRA „ŐSEINK NYOMÁBAN”

Kárpátaljai élményeim

Plébániánk és Zoltán atya „tervezésével” és vezetésével május 14-19. között egy kitűnően megszervezett zarándokúton, autóbuszos túrán vettünk részt.

Csak címjegyzékként, első nap még a „magyar oldalon” Nyírbátor, Máriapócs, mise a kegykép előtt, ahol II. János Pál is imádkozott.

Második nap átkelés Beregsuránynál, Beregszász. Bejártuk egész Kárpátalját, Ungvár, Beregvár, Munkács, Szolyva, Vereckei-hágó, Nagyszőlős, Huszt, az Árpád-vonal, Szinevéri tó, Csetfalva, kb. 50 helyszín, 2000 km.

Felejthetetlen élmény volt, különösen is azoknak, akiknek családi kötődésük van az Őshazához. Boros Gábor Ungváron járt általános iskolába, nekem nagyanyám, és huszár nagybátyám ungvári keresztelő helye a Szt. György templomban, a Munkácsi vár, ahol ükapám 7 évig raboskodott pap testvérel Haynau „jóvoltából”, mert a Kazinczy hadosztállyal kitarítottak a Világosi fegyverletételig.

Édesapám, apósom az Árpád vonalat is építő ezredben szolgált 1938-45.-ben. Érzések kavarnak bennem azóta is:

Sajnálom a határon túli testvéreinket, másrészt jobban tudom értékelni a mai magyar gazdasági jólétet, nemzeti függetlenséget. Pl. odaát 20 000 Ft/hó már szép nyugdíjnak számít, mert aki Moszkvában dolgozott, az nem számít bele az ukrán nyugdíjba.

Ugyanakkor óriási az ottani fejlődés. 13 éve voltam lelki gyakorlaton Nagyszőlősön, Munkácson, azóta van gyönyörűen felújított templom, plébánia.

Az érintetlen táj szépsége, a sok-sok műemlék, népi építészeti emlék. És ami mindezt betetézte, házigazdáink vendégszeretete Nagyborzsován. A szívüket is kítették, nem csak a finom ételeket.

A csetfalvai katolikus templom, háttérben a műemlék református istenháza tornya.

Látván a magyarok „fogyását”, Bíró püspök atya szavai jutnak eszembe „egy ország részt elfoglalni a katonák tudnak, de megtartani csak az anyák képesek”.

Befejezésként köszönet Zoltán atyának a szervezésért. Popovics Béla beregszászi főiskolai tanárnak, helytörténésznek, főcserkésznek az előadásokért, amik az adott hely történelmi, építészeti emlékein túl hazaszeretetről és kereszténységről is szóltak.

Gilyén Elemér

Lelkileg és szellemileg is töltődünk

Én, aki még soha nem jártam Kárpátalján, - egy pár villanásnyi élményemet osztanám meg veletek. Máriapócs kegyhelye, és Nyírbátor szép Krucsay oltára után két gyönyörű református templomban is jártunk, Tákoson és Csarodán, hitteli templomi idegenvezetők segítségével. Kárpátalján egy Borzsava nevű faluban laktunk, családoknál.

Mi négyen, akik egy házaspárhoz kerültünk, fantasztikus ellátásban részesültünk, de gondolom, hogy a többiek sem panaszkodhatnak. Jártunk Munkácson, Ungváron, Nagyszőlősön, mindenütt nagyon szép templomokat és sok-sok magyar történelmi emléket láttunk, amelyet idegenvezetőnk nagy lelkesedéssel mutatott

be nekünk. Voltunk a tiszacsomai honfoglalás kori magyar temetőben, jártunk a gyönyörűsége Szinevéri tónál, és persze eljutottunk a Vereckei hágóhoz is. Ami engem legjobban megérintett, az két dolog volt: Az egyik Szolyva, ahol a 2. világháború után a lágerekbe elhurcoltak és meghaltak emlékműve ál, egy katonai emlékpark, melynek kis kápolnájában harangozhattunk is a 40.000 elhunyt emlékére.

A másik nagy élményem Csetfalva, egy 750 fős kis magyar falu, melynek csak református temploma volt. (szép, haranglábás, fakazettás műemlék.) 250 Fő körüli a római és görög katolikusok száma a faluban, és nem volt templomuk. És akkor jön egy hölgy, aki nem is magyar anyanyelvű, megtanul magyarul, és Istenben bízva templomot épít a semmiből, az

ottani testvérek segítségével. Végigkoldulnak mindet és mindenkit, és akkor jön a tiszai árvíz, ami mindent elvisz. De nem esnek kétségbe, mindent újrakezdenek, és sikerül nekik. Egy-két évvel ezelőtt elkészülhetett ez a csodálatos templom, melyet a római és görög katolikusok közösen használnak. Fantasztikus volt látni és hallani, megtapasztalni, hogy a hit igenis képes „hegyeket” is megmozgatni.

Köszönet Zoltán atyának ezekért az élményekért, köszönet a buszsofőrnek, Miklósnak, és feleségének Klárinak. És köszönet a zarándoktársaknak, akik a közös ima mellett a jó hangulatról gondoskodtak. Sok ilyen szép élményt kívánok azoknak is, akik ide most nem juthattak el.

Pétervári Erzsi

A csetfalvi templom szentélye

Templomunk szépül, épül, javul

A hit éve

Ősszel kezdődik a Hit éve a katolikus egyházban

Az új evangélizációt boldog II. János Pál pápa még 1979-ben fogalmazta meg, és azután is újra és újra beszélt róla. VI. Pál pápa gondolata szerint: „Az Egyháznak nem a legfontosabb feladata az evangélizáció. Hanem az egyetlen!”

Az Új Evangélizáció pápai tanácsa 2012-re 12 európai nagyvárosban a Nagyvárosok missziója programot hirdetett meg, amit a tervek szerint a 12 város mintájára 72 európai városra (72 tanítvány mintájára) is kiterjesztenek majd. A Nagyvárosok a misszióval egységes jel kívánnak lenni az egyre inkább szekularizálódó városokban.

XVI. Benedek pápa 2011. október 11-én, a Porta fidei kezdetű apostoli levelével meghirdette a Hit évét.

A meghirdetés szerint 2012. október 11-én, a II. Vatikáni Zsinat megnyitásának 50. évfordulóján kezdődik a Hit éve, mely egybeesik a II. János Pál által kiadott Katolikus Egyház Katekizmusa közzétételének huszadik évfordulójával is.

A Hit évének kiemelt feladata, hogy az egyház a hívők és nem hívők figyelmét az Egyház tanítására irányítsa, és ez által az embereket Krisztushoz vezesse.

A 2013. november 24-ig, a Krisztus király ünnepéig tartó Hit évére a magyar egyházmegyék változatos programokkal készülnek.

Az Esztergom-Budapesti Főegyházmegyében is megkezdődött a felkészülés. A tervek szerint éveken át tartó családlátogatást kezd el az egyházmegye a plébánosok vezetésével, ami várhatóan szervesen beépül majd a plébániák életébe, lehetőséget adva arra, hogy a hit felé nyitott, de a vallásgyakorlattól eltávolodott széles rétegből egyeseket, ill. családokat megszólítson, meghívjon.

Mivel napjainkban is kevés pap van, a feladat pedig sok, hivatalos felkérés alapján civileket küld az egyházmegye családlátogatásra. Első lépésként az egyházmegyei Pasztorális Tanács világi tagjai kaptak felkérést, hogy saját plébániájukon a plébánosukkal egyeztetve vállalják el ezt a feladatot. Magam, mint a Újpest-Rákospalotai esperes kerület világi küldötte kaptam felkérést a missziós munkára, ill. az arra történő felkészítésben való részvételre, mert a Szentlélek ugyan működik, de fel kell készülni a missziós feladatra. A plébános atya felkérésére többek is bekapcsolódtak a felkészítésbe.

A máriaremetei egyházmegyei majálison, Pünkösdhétfőn dr. Erdő Péter bíboros úr a közösség előtt névre szóló megbízást nyújtott át a munkatársaknak, miszerint bizalommal küldi őket a környezetükben lakó családokhoz, hogy a plébános útmutatásai alapján az elvárható udvariassággal és előzetes egyeztetéssel hírt adjanak a plébániai közösség életéről, a szentségi élet lehetőségéről.

A misszióra felkészített világiak kettésével látogatják majd meg az olyan családokat, akik felkereshetők (és hajlandóak is fogadni a plébániai küldötteket), mert valamilyen kapcsolatuk van az Egyházzal, de nem templomjárók, akik megkereszteltették, elsőáldozásra, ill. bérmálásra küldték, templomi hittanra, ill. katolikus oktatási intézménybe járatják gyermeküket, helybeli lakosok és helyben esküdtek, ill. akiket a hívek ajánlanak, hogy a környezetükben kihez érdemes menni.

A missziós pár vihet magával hasznos anyagokat (imafüzetet, plébániai újságot és hírlevelet, a szentségek vételi lehetőségéről szóló rövid tájékoztatót). Érdemes informálni a családokat a szentmiséken kívüli egyéb lehetőségekről is, amire a meglátogatott családok tagjai meghívhatók úgy, hogy a programon való részvételükkor a személyes megszólításukra, tehát egy bizonyos emberi befogadásra is sor kerülhessen.

A küldöttek segédanyagot és a plébános atya aláírásával, pecsétjével ellátott arcképes „igazolványt” kapnak majd, hogy igazolhatóan az egyház képviselőjeként látogatják a családokat, mint alapvető evangélizációs egységet. Egyházunk hozzáállását kell megjelenítenünk, azaz semmit sem szabad erőltetnünk. Sokkal inkább meghallgatni a meglátogatott személyt, családot, hogy érezze, Ő a fontos. A szeretetet kell sugározni, felkínálni az Örömhír megismerésének lehetőségét.

Fontos, hogy családlátogatást imaháttér erősítse, támogassa, ezért ennek szolgálatában szerveződjön imacsoport a plébániákon, egy-egy látogatás időpontjához időzítve. Hitünk szerint a szentségimádás és konkrét ima-erősítés segíti a látogatásokon a személyes meghívást, hiszen „.....a keresztény hit alapja egy eseménnyel, egy személlyel való találkozás, aki új horizontot nyit, s ezzel meghatározott irányt ad az életnek. Ez az időszak segíteni akar abban, hogy újra megtérjünk az Úr Jézus Krisztushoz, és újra felfedezzük a hitet, hogy az Egyház minden tagja az Úr hiteles és örvendező tanúja legyen a mai világban, s így képes legyen utat mutatni sokaknak, akik keresik a hit kapuját.” (Hittani Kongregáció).

Tyukász Tamás

lelkipásztori kisegítő

Keresztelés a szentmisében

Első két gyermekünk születésekor egy másik kerületben laktunk, ezért a keresztelőket is abban a templomban tartottuk, ahova akkor tartoztunk. Ott csak két vasárnapi szentmise között volt erre lehetőség a kicsi keresztelőkápolnában, s az idő szűke miatt (10.00-10.30 között több keresztelő is lezajlott) bizony gyorsan kellett az atyának a szertartást elvégezni. Harmadik gyermekünket már szentmise keretei között keresztelte meg Zoltán atya Pünkösdhétfőn itt, az Egek Királynéja Főplébánia templomban, van tehát összehasonlítási alapunk. A szentmisében végzett keresztelőkápolnában áldás volt: ezt nem csak mi, hanem az összes jelenlévő érezhette. Bizonyára annak a titoknak a része mindez, amit majd csak odaát érthetünk meg, de a nyitott szív megérzi. Az egész szentmisét, melyet kislányunkért, Boriért ajánlotta fel az atya, átszötte annak öröme, hogy egy új, tisztaszívű, kis keresztényt köszönthetünk magunk között. Ez a mise szövegében is mintegy „beágyazódva” folyamatosan elhangzott. A misében szolgálhattunk felolvasással, az áldozat bemutatásánál ott térdelhettünk az oltár előtt, áldozhattunk, a végén pedig szép keretként áldást kaptunk mi szülők, és az új keresztiszülő is. A templom nagy, így annyi embert hívhattunk erre a keresztelőre, amennyit csak szerettünk volna, sőt még többen is imádkoztak ismeretlenül Borikánkért, hiszen a kilences misére sokan el szoktak jönni. Ajánljuk másoknak is, hogy éljenek a szentmisében keresztelés lehetőségével, túlzás nélkül állíthatjuk, hogy életünk egyik legszebb napja volt, nagyon éreztük, mennyire szeret az Isten.

Kovács-Mihócza Orsi és Kovács Robi